

ne. En sådan udvikling må man i det mindste i EU være forberedt på.

Alt i alt må man erkende, at der er behov for en særdeles aktiv dansk kurs i det internationale arbejde på dette område. I Det Konservative Folkeparti er vi glade for at konstatere, at regeringen er parat til at tage den udfordring op, og vi vil gerne give den vor fulde opbakning.

Kl. 11.55

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu hører vi igen den der slet skjulte kritik af den mexicanske formand og mødeleder. Men jeg vil godt spørge, om det ikke er korrekt, at da mødet startede i Cancún kom kommissær Lamý med en meget positiv melding på bomuldsområdet.

Men Lamýs udspil til ulandene, som selvfølgelig blev meget positivt modtaget, blev så standset af EU's Ministerråd, hvorefter USA, som ellers havde store problemer i bomulds-sagen, fordi de har en kæmpestøtte til bomuldsproduktionen, kan læne sig tilbage. Allerede der lå det klart for den mexicanske mødeledelse, at EU ikke var bevægelig.

Så kommer man den allersidste dag, alt for sent, med nogle små indrømmelser. Derfor måtte den mexicanske formand konkludere, at der ikke var mulighed for at opnå et resultat på den konference. Det var jeg enig med ham i. Jeg tror ikke, at man, hvis man sætter sig ned og gennemgår forløbet historisk, med rette vil kunne kritisere ham for at træffe den beslutning.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Nu kan man jo diskutere meget længe, og man kan bruge meget lang tid på at diskutere, hvem der gjorde hvad i forbindelse med topmødet i Cancún. Det sagde jeg netop i min tale at jeg ikke ville bruge særlig lang tid på.

Men fakta er jo bl.a., at formanden faktisk ikke gik ind og brugte muligheden for at forhandle landbrug, som han kunne have gjort i den sidste fase. Han gjorde op, at der ikke var mulighed for at nå en løsning, og derfor stoppede han mødet.

Formanden:

Så er det fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Allerførst vil jeg gerne sige tak til holdet, der var med i Cancún i forbindelse med WTO-forhand-

lingerne. Det var en fornøjelse at være medlem af en parlamentarisk delegation, som kunne følge forhandlingerne. Det var en fornøjelse, at vores to ministre, både udenrigsministeren og fødevareministeren, også var med. Jeg synes, vi fik en udmærket indføring i, hvad dette forhandlingssammensurium, forhandlingsvirvar, kan medføre af forskellige problemstillinger.

Jeg vil gerne hermed sige, at jeg faktisk synes, det var en glimrende konstruktion, og jeg håber, at andre lande vil prøve at gøre det samme, for det giver en stor forståelse for, hvad internationalt samarbejde kræver. Dette være bare sagt fra starten, og hvis jeg siger noget kritisk om forhandlingerne senere hen, så skal det ikke forstås som noget, der er rettet mod den danske delegation og dens ledelse.

Det er jo allerede sagt mange gange i dag, at forhandlingerne var skuffende, og det var en uhyre deprimerende udgang, der kom på WTO's ministermøde i Cancún. Man kan i højeste grad sige, at Cancún var de spildte muligheds konference.

Der var på forhånd lagt et enormt pres på både USA og på EU, netop fordi vi har så mange ordninger, der favoriserer vores egne landes produktioner. Vi kan nævne masser af enkeltprodukter. Bomuld, sukker, majs, oliven og bananer er eksempler på varer, der subsidieres, der støttes af de rige lande for at beskytte deres egen produktion, og hvor det er umuligt for ulandene at få deres egne varer afsat.

Men inden man overhovedet var begyndt at lægge arm på landbrugsområdet, var forhandlingerne jo brudt sammen. Første tema var de såkaldte Singaporeemner, som vi har diskuteret meget her i dag, som handler om investeringer og handelslettelser og offentlige indkøb og konkurrencevilkår.

Det blev mødt med meget skepsis af ulandene, det var vi klar over, og som ventet blev man hurtigt uenig om disse emner, og da WTO er en organisation, der forudsætter enighed blandt samtlige lande, er det klart, at man meget hurtigt konkluderer, at forhandlingerne var brudt sammen. I løbet af 1½ dags aktive forhandlinger var det i virkeligheden slut. Det var dårlig nok begyndt.

Det ubehagelige ved forløbet var, at USA og EU havde meget svært ved at finde en grimasse med de rette bekymrede rynker i ansigtet. Man var faktisk sluppet for at give indrømmelser, og presset udefra var forsvundet. I de næste 2 år kunne man fortsætte med sine forvridende ord-